

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. w stanie spoczynku X.Y., po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 19 października 2023 roku w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, zażalenia obwinionego na postanowienie Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 9 marca 2022 r. w sprawie I DSK 1/22 w przedmiocie stwierdzenia braku podstaw prawnych do zawieszenia postępowania dyscyplinarnego

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2013 r. Prawo o prokuraturze

postanowił:

zażalenie pozostawić bez rozpoznania jako bezprzedmiotowe.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 9 marca 2022 r. w sprawie o sygn. akt I DSK 1/22 stwierdzono brak podstaw prawnych do zawieszenia postępowania dyscyplinarnego prowadzonego wobec X.Y. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. w stanie spoczynku.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obwiniony prokurator, zarzucając zaskarżonemu rozstrzygnięciu:

- naruszenie art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze w zw. z art. 4 § 1 k.k. i w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. polegające na uznaniu, iż jest możliwe prowadzenie postępowania i wydanie orzeczenia niezależnie od faktu, że nastąpiło przedawnienie karalności zarzucanych obwinionemu deliktów dyscyplinarnych. Obwiniony wskazał, iż wobec braku prawomocnego wyroku sądu powszechnego w sprawie karnej, nie sposób ustalić okresów przedawnienia dla

konkretnego przestępstwa i okresów przedawnienia w sprawie dyscyplinarnej. Jednocześnie zaznaczył, że wobec upływu okresów przedawnienia przewidzianego dla deliktów dyscyplinarnych w ustawie o prokuraturze, w sprawie ziszcza się negatywna przesłanka procesowa, o jakiej mowa w art. 17 § 1 punkt 6 k.p.k., która zabrania wszczęcia postępowania, a wszczęte nakazuje umorzyć;

- naruszenie art. 22 § 1 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie jako przesłanek do zawieszenia postępowania względów ekonomiki procesowej, tj. konieczności bezpośredniego przesłuchania przed sądem kilkuset świadków, a więc faktu, iż czynność ta może zająć kilka lat i wiązać się będzie z dużymi kosztami dla Skarbu Państwa, a także przesłanki zagrożenia w równoczesnym prowadzeniu sprawy karnej i dyscyplinarnej i możliwości wydania odmiennych wyroków w tych sprawach pomimo tożsamości czynów oraz przesłanki, iż Sąd Najwyższy nie dysponuje tożsamym, pełnym materiałem dowodowym, który został przekazany do sądu karnego. Obwiniony podkreślił, że skoro Sąd Najwyższy Izba Dyscyplinarna dysponuje jedynie ułamkową częścią materiału dowodowego w porównaniu z materiałem dowodowym zebrany w sprawie karnej nie sposób wykluczyć wydania dwóch odmiennych wyroków;

- naruszenie art. 42 ust. 3 Konstytucji RP w zw. z art. 5 § 1 k.p.k. poprzez naruszenie właściwości zastrzeżonej dla sądu powszechnego karnego, albowiem zgodnie z art. 42 § 3 Konstytucji RP każdego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie stwierdzona prawomocnym wyrokiem sądu. Uzasadniając powyższe wskazano, że przełamanie zasady domniemania niewinności i uznanie obwinionego winnym popełnienia przestępstw może nastąpić jedynie wyrokiem sądu powszechnego karnego i obowiązuje nakaz traktowania obwinionego - w zakresie stawianego mu zarzutu popełnienia przestępstwa - jako niewinnego do czasu obalenia zasady domniemania niewinności przez sąd karny w wyroku wydanym w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej.

Formułując powyższe zarzuty obwiniony wniósł o zawieszenie postępowania w sprawie I DSK 1/22 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego przed Sądem Rejonowym w P. Wydział VIII Karny w sprawie VIII K [...].

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wywiedzione przez obwinionego zażalenie należało pozostawić bez rozpoznania z uwagi na jego bezprzedmiotowość. Postępowanie dyscyplinarne, którego odmowę zawieszenia kwestionuje skarżący, zostało bowiem zawieszone mocą postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2023 r. w sprawie o sygn. akt I ZSK 12/22 (aktualna sygnatura powyższej sprawy) do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego prowadzonego aktualnie przez Sąd Rejonowy w P. pod sygn. akt VIII K [...].

W dniu 15 lipca 2022 r., tj. po wniesieniu przez obwinionego zażalenia, weszła w życie ustawa o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw z dnia 9 czerwca 2022 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 1259). Zgodnie z art. 8 ust. 1 powoływanego aktu zniesiono Izbę Dyscyplinarną, tworząc w ramach Sądu Najwyższego Izbę Odpowiedzialności Zawodowej. Ponadto wprowadzono regulację, według której sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia jej w życie należące do Izby Dyscyplinarnej przejmuje i prowadzi Izba Odpowiedzialności Zawodowej (art. 8 ust. 2 ww. ustawy). Tym samym sprawa dyscyplinarna obwinionego oraz sprawa w przedmiocie wywiedzonego przez niego zażalenia zostały przejęte do dalszego prowadzenia przez Izbę Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego.

Zarządzeniem nr 19/2022 Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Odpowiedzialności Zawodowej z dnia 15 lipca 2022 r. w sprawie rejestracji spraw w repertorium II ZO sprawę w przedmiocie zażalenia obwinionego zarejestrowano pod sygn. akt II ZO 43/22. Sprawa dyscyplinarna, prowadzona uprzednio pod sygn. akt I DSK 1/22, została natomiast zarejestrowana na mocy wspomnianego zarządzenia pod sygn. akt I ZSK 12/22.

Postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2023 r., sygn. akt I ZSK 12/22, zawieszono postępowanie dyscyplinarne prowadzone wobec obwinionego X.Y. prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. w stanie spoczynku do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego prowadzonego aktualnie przez Sąd Rejonowy w P. pod sygn. akt VIII K [...], w którym w dniu 18 października 2022 r. zapadł nieprawomocny wyrok skazujący. Uzasadniając powyższe wskazano, iż wprowadzie postępowanie dyscyplinarne toczy się niezależnie od postępowania karnego o ten sam czyn, jednakże w sytuacji

zaistnienia okoliczności o jakich mowa w art. 141 § 3 ustawy z dnia 28 stycznia 2013 r. Prawo o prokuraturze, a taką sytuację stwierdzono w rozpoznawanej sprawie, wskazując na treść uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2006 r., sygn. akt I KZP 8/06, LEX nr 193136, uwzględniając tym samym zgodny wniosek stron, tj. obwinionego X.Y., jego obrońcy oraz Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego

Tym samym zaistniały układ procesowy uczynił zatem bezprzedmiotowym żądanie skarżącego, gdyż wywiedzione zażalenie straciło swą aktualność.

Z tego też względu Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[M. T.]

[a!]